

Tær triggjar – frá vinstri Linda, Vanja og Lydia – voru tað besta á fjølbroyttu gospelkonsertini í Gundadalshøllini í Havn sunnukvøldið. Triggjar frálíkar røddir, ið spenna sera vítt, umframt at tær harmonera so væl saman, at tað í løtum fer kalt niður eftir ryggjum. Hetta er føroyski gospeltoppurin í dag – eingin ivi um tað!
Mynd: Hilmar Jan

Ólavssøkuupphiting við gospeltónleiki

Hóast talan kanska var um misjavna dygd á tí, framført varð í Gundadalshøllini sunnukvøldið, so mundu tey uppmøttu – so ymisk tey mundu vera – fáa nakað, ið svaraði til teirra tónleikarliga áhuga. Men ljóðblandingin var alt ov vánalig

Í ólavssøkumeldrinum, sum plagar at vera fyllt við ikki minst tónleiki, varð tað gospeltónleikurin, ið tók fyrstu tøkini.

Sunnukvøldið hevði E. N. Europe Booking kallað til gospelkonsert í Gundadalshøllini, har fleiri meira og minni kend nøvn voru á skránni.

Sum vera man, tá skift verður millum solistar, kór og bólkar við tveimum ella trimum sangarum, kann talan gerast um rættiliga misjavna dygd, og so varð eisini á hesi konsertini.

Í fleiri fótum var ljóðblandingin beinleiðis vánalig – serliga hjá Elim-kórnum og Sveini Askildsen og fyri ein part eisini hjá Elisa & Co.

Toppurin innan gospel

Tað var ikki fyrr enn tær triggjar – Vanja, Linda og Lydia – komu á pallin, at konsertin rættiliga náddi á eitt hægr stöð. Røddirnar eru í toppi, og framfórlan

Elisa & Co. settu rættiliga gongd í áhoyrararnar. Elisa livir rættiliga við í tí, hon framførir, og tað fær hon eisini áhoyrararnar at gera.
Mynd: Hilmar Jan

var so gjøgnumdyrkað professionell, at tú helst at tað kundi ikki passa. Sangirnir voru fyri ein stóran part krevjandi, og tær triggjar sluppu at spenna seg út frá teimum djúpastu til teir hægstu tónarnar.

Helst tað besta, føroyskur gospeltónleikur hevur havt at bjóða uppá í árávis. Sum ertykist einki at koma uppá síðuna av teirra sangi og tónleiki, ið hesaferð varð merktur av, at »svenski« Jan Zachariassen var við. Hann fýrði m.a. eina bass-solo av, ið kundi fingið sjálfv Abraham Laboriel at pakka saman...

At Friðbjörg Jensen var næsta navn ið á pallinum, kundi verið eitt sindur hepnari, tí her var so stórur munur á stílinum, at betur hevði verið, um hon slapp framat heldur fyrri – kanska fyrst ella næst.

Kórið kom ikki fram

Størsti ljóðblandingar-

kikksarin var sum sagt Elim-kórið, ið als onga fyllu fekk í sangin, av tí at kórið sjálvt var alt ov aftarlaga í ljóð-myndini, samstundis sum solistarnir eisini hoyrdu stov illa viðhvørt.

Konsertin byrjaði annars við Sveini Askildsen, ið sang nakrar sangir av útgávu hansara. Talan var um tónleik á bandi, meðan sangurin var »go' nok«. Tó mundi júst hetta forða fyrri, at hansara framfórla slerdi ígjøgnum. Ikki fyrrenn hann sang sangin til konu sína – »Min elskaða« – var fólkið rættiliga við, og runt um í høllini sóust pør hyggja djúpt inn í eyguni á hvørjum øðrum, meðan tey sungu við í niðurlagnum.

Eitt sindur óvanligt á eini gospelkonsert – men so avgjørt í lagi. Gospeltónleikur kann jú vera annað enn andaligar trasur upp í saman.

Elisa setti gongd á

Kortini var tað ikki fyrr enn Elisa & Co. komu á pallin, at rættilig gongd kom í áhoyrararnar. Hon hevur ser-

lig evni at fáa fólk at røra á sær, klappa eitt sindur og annars hava áhuga fyri tí, ið fer fram á pallinum, og við gomlum og nýggjari slag-arum – soleiðis málbar hon seg sjálf – lyftu hon konsertina upp so mikið, at hon var búgvín at taka ímóti framm-an fyri nevndu toppsangar-unum úr Filadelfia.

Jú, jú. Stórt betur ólav-søkuupphiting fær ein ikki, enn eina góða gopslekons-ert. Og sum heild má sigast, at við sínum hálvafjórða tíma við fjølbroyttum framfórlum, var konsertin sunnukvøldið ein slík.

bj.

Song

Lítið er til av pornografi á føroyskum. Hetta er stórur saknur, sum vit vónandi fáa børt um, áðrenn langt um líður.

Men ikki er sørt, at royndir hava verið gjørdar. Yndisliga pornografiskur er Hans Andrias, tá hann yrkir »Drivur døgð um døkka grund...« Og Rasmus Effersøe yrkir um raskar føroyingar í gomlum døg-um, um hvussu »roysni og brøgd at gera teimum á hjarta lá«. Og hann ynskir, at »leingi skal liva hans minni í søgu so væl sum í song«.

Hvørji songarbrøgd man Rasmus hugsa um her? Vit vita, at Rasmus var gamal drongur, men fyrri tað kann hann hava gjørt søgulig brøgd í songini. Og ikki er vist, at hann bara hevur hildið seg til prædiku-mannamáttan, tí vit vita, hvussu ótrúliga væl hann dugdi at finna uppá, tá tað galt um at finna ta røttu leiðina fram: Eina ferð atlaði hann at spáka á sjó-num. Hann bant sær kíkarnar upp undir iljarnar og fór til gongu. Men gakk! Hann hevði ikki gáð eftir tyngdar-punktinum og uppdriftsdeplinum, so – eitt, tvey, trý, so var einki skald at siggja, bara tveir kíkar.

Nei, ikki er tað songin, sum okkara kæri Rasmus yrkir um. Tað er sangurin. Men av tí, at sangur á fornum norrønnum máli æt songr, so skuldi tað góða og snøgga føroyska orðið »sangur« bronglast til tað óbrúkliga »songur«, sum ikki ger annað enn skapar misfatanir.

Hvat er ein »songkvinna«? Er tað ein kvinna, sum syngur, ella er tað ein kvinna, sum man hevur í song-ini? Hvat er ein songbók, eitt songlag ella songvenj-ing? Var Mikkjal á Ryggi eitt songskald ella eitt sangskald? Kanska var hann eitt songarskald, tí hann var so sjúkur tey seinna árin.